

kommet den bestemte Opfattelse til Orde, at de Kredse, som altsaa har været de velstillede Kredse, der har været ramte af Merindtægtsskatten, uden at det dog har gjort dem nogen økonomisk Skade, gennem de her foreslaaede Satsers vil faa en endogsaa følelig Skattelempelse. Hvis dette er rigtigt, ligger her et af Kompensationsmidlerne overfor de mulige Formindskelser af Skattebeløb, jeg hidtil har talt om, der kunde være Anledning til.

Jeg vil dernæst gerne gøre opmærksom paa, at da dette Forslag til Lov har faaet, hvad jeg i og for sig billiger, den Form, at der nu gives nye Satsers — da Lovforslagets Form altsaa ikke er den, at der indføres Tillæg til tidligere Ansættelser, men at der ansættes nye Satsers —, hvilket kunde tyde paa, at nu kunde det tænkes at blive Grundlaget for en senere kommende Indkomst- og Formueskat, naar vi en Gang kommer til vort Skattesystems Revision, mener jeg ogsaa, Tiden maa være inde til at forsøge en glidende Rateskalaes Indførelse. Der er særlig Grund dertil, thi nu begynder Indtægts- og Formueskatterne virkelig at blive følelige, og det er urigtigt baade overfor Staten og overfor Skatteyderne at sætte Skatteyderne i Fristelse og Statskassen i Risiko for Tab, derved at Skatteyderne sidder omhyggeligt og filer og gnider og regner for at komme ned under en bestemt Skattegrænse, hvorfra der er et stort Spring til den næste Skattesats. Den rette Maade, det, man kan kalde Ratetakstskalaen, er den, at der er en fast Sats for alt, hvad der ligger forud for en bestemt Grænse, og saa stiger det over den Grænse med saa og saa meget for *det overskydende*. Dermed forsvinder Fristelsen for vedkommende til at file sig ned under Grænsen og Risikoen for Staten ved, at det er lykkedes ham at file sig ned under Grænsen. Da vi alle er Skatteydere og ingen af os Engle, ved vi jo, hvorledes det gaar til, selv om man i og for sig er en loyldig Skatteborger, der ikke ønsker at berøve Statskassen det ringeste.

Det er den ene Side af Sagen, men dernæst vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at Ratesystemet nødvendigvis vil medføre, at Springene mellem Skatteklasserne bliver mindre. Formaalet med at inddele direkte Skatter efter Grupper og Klasser, altsaa klassificere dem, er selvfølgelig det, at

samme Klasse saa vidt muligt skal omfatte Personer og Husstande, der er økonomisk og socialt ens stillede, det er Klasseinddelingens Formaal; men naar vi ser, at Mennesker med Indtægter paa — ja, vi maa højt op i de højere Indtægter, for at det kan betyde noget — fra 100 000 Kr. til 200 000 Kr. er satte i samme Skatteklasse, svarer det absolut ikke hverken økonomisk eller socialt til samme Samfundsklasse. I endnu højere Grad gælder dette Formueskatten, hvor Folk med 1/2 Million Formue og indtil 1 Million er satte i samme Skatteklasse til Trods for, at der mellem dem er næsten lige saa stor Forskel, som der er imellem dem, der intet har, og dem, der hører til de velstillede, det maa vi regne med, og det kan være vanskeligt for dem, der ikke gennem Hovedstadslivet har faaet Øjet op for dette, Hel- og Halvmillionærer er to forskellige sociale Folkeklasser. Der er mellem den lille Gaardmand og den velstillede Husmand ikke større social Forskel end mellem Millionæren og den, der har 4—500 000 i Formue. Det er en Sandhed, som man ikke jævnligen hører sagt, men derfor skal den ved en Lejlighed, hvor der er Tale om et Skattepaalæg, som skal lægges rationelt, siges aabent, som den er. Og kommer vi endnu højere op — og nu er det jo saaledes, at vi baade har store Indtægter og store Formuer her i Landet —, saa vil den sociale Forskel blive endogsaa betydeligere, naar vi kommer højere op. Jeg maa altsaa mene, at vi bør gøre et Forsøg paa at faa Rateskalaen og de dermed følgende mindre Mellemrum mellem de forskellige Skatteklasser indført ved denne Lejlighed. Der kan siges derimod, at det for Statskassen kan blive til Mindreindtægt. Jeg svarer dertil, at den Mindreindtægt maa saa kompenseres ved Forandring i Skalaens Satsers og ganske særlig selvfølgelig opefter.

Med meget stor Tilfredshed ser det Parti, jeg har den Ære her at tale for, at Friaktien nu kommer ind under Indtægtsbeskatningsreglerne, og det dertil svarende, at de ikke kontant indbetalte Dele af skattepligtige Selskabers Formue ikke regnes med ved Beregningen af deres Procentudbytte, og forsaavidt der maatte blive stillet Forslag om, at dette udstrækkes til Kapitaludvidelser, der har fundet Sted før 1. Januar 1919, er det ogsaa vor An-